

LÁSZLÓFFY CSABA

Újkori húsvéti krónika

Nyelvet ölt rád tennen véred
(édes tejből hogy lesz méreg?)
Becsületed, bőröd, hártyád
bepiszkolták, felzabálták;
bizánci-mód, alattomban
velőd árulják marokban.
Mohóságuk ha alábbhagy
(nem verseng mint hiú násznagy
botor utód egy se): szálkás,
rideg napok terhét áldás
nem kíséri; s bár meggyóznak,
hitele a szűnek, szónak
kelevény csak meg nyűg rajtad,
se ezt, se azt nem akartad.
A törzs telis-tele kartács;
ami jóság, csupa forgács.
Simogatásra sem adták,
halogatták s elhallgatták.
Megtagadva, mint egy céda!
Özönvíznek való préda
a homokra épült házad;
elherdált Csontváry-vásznad
is halotti porrá lészen – –
hánykolódhatsz éjben ébren:
„Kí ő, kinek mennyben, földön
lelkét hitem helyett őrzöm?”
Kaméleon nyúlba oltva.
És vegyes saláta volt a
sors, amit egy szép, dilettáns
kéz tett eléd. Ugyan, kit bántsz?
Házi spicli menedéke
múltad – ki fizet meg érte?

Tanú voltál, aki véd itt
minden vásárra vitt régít
(fel ne üvölts iszonyattal;
szemberöhög Gyermek, Angyal).
Génjeidből tör rád önként –
ismerd meg a dühöst önkényt.
Bordád kitépve se retten:
„Költözz belém Ismeretlen!”
Más család sem igen tudhat
elképzelné iszonyúbbat.
Gyógyulás esélye? Bűbáj
sem segít (törékeny fűszál);
minden árulás csak álom
e kívül a nagyvilágon.

Juhász Gyula nyolcvan éve alvó feszületére

*Mindegy: rejti vagy nyalja sebeit
a magyar Krisztus rajtunk nem segít
fején a haj megritkult s nőtt a baj –
az ősi föld rég odalett s ugar
a lármafa még legalább magyar
s karó híján sok testvéri agyar
habár minden szent megállást izen
egymásra tör (hát él még!) de hiszen
ki szedi össze s viszi bár gyalog
a nemzetet a lovon nyargalót?
s te Krisztus – szolnoki vagy tápai –
tudnod kell: szólnak-e még ágai
lemetszve félve mégis magyarul
ha elfordítja orcáját az Úr?*